

9. Koud

Het is stervenskoud én mistig. Toch maak ik mijn dagelijkse wandeling. Een fikse koudegolf, noch aanhoudende stortregens, gure sneeuwjachten of woeste overstromingen kunnen mij daarvan afhouden. Ook de minus 17 van die dag niet. Voor de wat jongere lezers: jaren geleden kwam die temperatuur in Nederland wel voor. Wat zeg ik, vroeger hadden we elke winter wel een periode van strenge vorst. Vroeger was namelijk alles slechter én kouder. Ik had mijn ijsmuts op, daaronder nog oorwarmers, om mijn nek een dikke sjaal plus met bont gevoerde handschoenen aan mijn handen. Bovendien had ik die in de diepe zakken van mijn gevoerde winterjas gestoken. Voordeel van de barre omstandigheden was dat er waarschijnlijk geen hond op straat zou zijn.

‘Grr,’ hoorde ik op zeker moment niettemin.

Vlakbij.

Ineens stond er een grote hond te grommen, pal voor me. Het klonk bepaald onaardig. Het beest keek ook nog eens agressief. Althans, dat vond ik. Ik vind de blik van honden vaak, zo niet altijd boosaardig. Van schrik deinsde ik achteruit. De hond was aangeliend, maar de riem te ruim gevierd. De eigenaar stond daardoor wel vier à vijf meter verderop, op ruime, dus redelijk veilige afstand van de hond. Hij wel.

‘Hij doet niks hoor.’

Ik dacht al, waar blijft ‘ie.

‘Hij gromt anders wel flink,’ zei ik.

‘Valt wel mee,’ vond de baas.

Ik keek wat zuinigjes.
Op een wat meer alerte reactie kwam ik niet.
De baas trok de lijn wat aan.
‘Als hij uw handen niet kan zien, wordt hij nerveus.’
‘Bang dat ik een revolver tevoorschijn tover en ga schieten?’
veronderstelde ik.
‘Grr, grr,’ zei de hond.
Geen gevoel voor humor. Dat gebrek was me bij honden,
vooral bij grote honden, al eerder opgevallen. Er kon meestal
geen lachje af. Bij zijn baas ook niet, zag ik.
Onderwijl haalde ik mijn handen toch maar uit mijn zakken.
Nu maar hopen dat de hond mijn handschoenen wel zag zitten.
‘Ik steek mijn handen toch maar weer in mijn zakken en loop
weer verder,’ zei ik na enige aarzeling terwijl ik de daad bij het
woord voegde, ‘en eh... nog een fijne wandeling samen.’
‘Grr,’ zei de hond andermaal.
‘Insgelijks,’ riep ik over mijn schouder, onderwijl *grr* naboot-
send.
Zachtjes.
De man was geheel stil gevallen.
Bevroren kaken?

Dan de moraal van dit verhaal: steek uw handen niet in jaszak-
ken of elders waar ze door nabije honden niet te zien zijn, ook
niet als het bar koud is. Doe trouwens ook geen ijs- of bivak-
muts op, draag vooral geen pet, nee ook geen fez, mijter of ka-
lotje, steek geen paraplu of parasol op, houd ‘m ook niet onder
uw arm (neem liever helemaal geen paraplu of parasol mee),
zet geen hoge hoed op (die zeker niet), hul u niet in korte broek
(blote benen kunnen gevaarlijk blijken, en niet slechts bij ex-

treme kou) - en even voor de dames: mijd een te korte rok; draag liever een lange broek of een jurk tot op de enkels om elk risico uit te sluiten - en o ja, rode kleding is ook uit den boze. En zwart ook maar niet. Hoezo? Vanwaar die waslijst? hoor ik menigeen al vragen. Heel eenvoudig, er zijn vast honden die zich aan een ijs- of bivakmuts, pet, mijter, kalotje, paraplu, parasol, hoge hoed, korte broek/korte rok, blote benen en/of rode dan wel zwarte kleding kunnen ergeren. En vooral natuurlijk aan handen in de zakken. Niet doen. Gegrom is dan uw deel. Of nog erger. U bent gewaarschuwd.